

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Vladimíra Soukupa a JUDr. Petra Wulkana ve věci

žalobkyně: **Kateřina Princová**, narozená dne 22. 8. 1975
bytem Praha 5 – Smíchov, Plzeňská 1924/220, 150 00
zastoupená advokátkou JUDr. Zorkou Černoorskou
sídlem Příbram II, Balbínova 384, 261 01

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČ: 01312774
sídlem Praha 3, Husinecká 11a/1024, 130 00
zastoupená advokátem Mgr. Andrejem Lokajíčkem
sídlem Praha 2 – Vinohrady, Jugoslávská 620/29, 120 00

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně č.j. 20 C 27/2020 – 672 ze dne 3. listopadu 2022, ve znění doplňujícího usnesení č.j. 20 C 27/2020 – 679 ze dne 1. února 2023 a opravného usnesení č.j. 20 C 27/2020 – 717 ze dne 3. dubna 2023

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 38 799 Kč, a to k rukám její právní zástupkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kolíně svým rozsudkem č.j. 20 C 27/2020 – 672 ze dne 3. 11. 2022, ve znění doplňujícího usnesení č.j. 20 C 27/2020 – 679 ze dne 1. 2. 2023 a opravného usnesení č.j. 20 C 27/2020 – 717 ze dne 3. 4. 2023, výrokem I. nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), a to k pozemkům parc. č. 238 v k.ú. Kostelec nad Černými lesy, obec Kostelec nad Černými lesy, parc. č. 64/11 a 64/3, oba v k.ú. Štolmíř, obec Český Brod, parc. č. 304/32 v k.ú. Dolní Chvatliny, obec Dolní Chvatliny, parc. č. 324/1 v k.ú. Ovčáry u Kolína, obec Ovčáry a parc. č. 113/21 k.ú. Červený Hrádek u Bečvár, obec Bečváry, vše v konkrétním textu, uvedeném v tomto výroku rozsudku. Výrokem II. byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 249 018 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně a výrok III. byla žalované uložena povinnost nahradit České republice – Okresnímu soudu v Kolíně náklady řízení ve výši 4 989 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobkyně se ve své žalobě, došlé soudu prvního stupně dne 21. 2. 2020 a rozšířené dne 24. 9. 2020, domáhala nahrazení projevu vůle žalované, a to souhlasu s uzavřením smlouvy o převodu pozemků uvedených v těchto podáních. Tvrdila, že je ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě právním nástupcem původního oprávněného Ing. Viléma Nessela a JUC. Eduarda Nessela, kteří uplatnili restituční nárok na navrácení nemovitého majetku u právní předchůdkyně žalované - Pozemkového fondu ČR, z něhož přešel na žalovanou výkon práv a povinností, a to v rozhodnutích Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. 1708/97, k.ú. Smíchov ze dne 1. 8. 1997, potvrzeného rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 38 Ca 266/97 – 40 ze dne 1. 9. 1998, Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 1940/97, k.ú. Smíchov ze dne 9. 9. 1997, Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 920/99, k.ú. Smíchov ze dne 16. 4. 1999, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 580/01, k.ú. Smíchov ze dne 27. 2. 2001, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 607/01, k.ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 608/01, k.ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3000/01, k.ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3226/01, k.ú. Smíchov a Košíře ze dne 23. 11. 2001, Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 718/02, k.ú. Smíchov ze dne 7. 3. 2002, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1519/03, k.ú. Smíchov ze dne 29. 4. 2003, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1701/03, k.ú. Smíchov ze dne 20. 5. 2003, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 734/04, k.ú. Smíchov ze dne 30. 3. 2004, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2563/04, k.ú. Smíchov ze dne 30. 11. 2004, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1365/05, k.ú. Smíchov ze dne 12. 5. 2005, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2549/05, k.ú. Smíchov ze dne 26. 10. 2005, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3330/05, k.ú. Smíchov ze dne 16. 11. 2005, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 992/06, k.ú. Košíře ze dne 20. 3. 2006, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1805/06, k.ú. Smíchov ze dne 31. 5. 2006, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2440/07, k.ú. Smíchov ze dne 18. 10. 2007, Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1107/92/3, k.ú. Smíchov ze dne 9. 12. 2009, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/11, k.ú. Smíchov ze dne 6. 10. 2014, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/15, k.ú. Smíchov ze dne 27. 4. 2015, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/16, k.ú. Smíchov ze dne 10. 6. 2015, Státního pozemkového úřadu, Krajského

pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/18, k.ú. Smíchov ze dne 8. 10. 2015, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/19, k.ú. Smíchov ze dne 20. 11. 2015, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/20, k.ú. Smíchov ze dne 8. 7. 2016, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 1107/92/21, k.ú. Smíchov ze dne 21. 9. 2016, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Praha č.j. PÚ 1107/92/24, k.ú. Smíchov ze dne 14. 6. 2017, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Praha č.j. PÚ 1107/92/25, k.ú. Smíchov ze dne 21. 5. 2018, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Praha č.j. PÚ 1107/92/26, k.ú. Košíře ze dne 14. 6. 2018, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Praha č.j. PÚ 1107/92/27, k.ú. Smíchov ze dne 24. 10. 2018, Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Praha č.j. PÚ 1107/92/29, k.ú. Smíchov ze dne 12. 2. 2019, na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, č.j. 32 D 892/2011 – 65 ze dne 2. 12. 2011, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2012 a potvrzení Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 32 D 892/2011 – 73 ze dne 2. 12. 2011. Žalobkyně ve své žalobě dále tvrdila, že žalovaná uplatněný restituční nárok dosud neuspokojila a nesprávně stanovila obvyklou cenu odňatých pozemků, čímž jí znemožnila účast ve veřejných nabídkách. Konstatovala, že v jednání žalované spatřuje liknavost a svévoli. Žalovaná uplatněný restituční nárok neuznala, a pokud jde o jeho hodnotu, poukazovala na to, že nelze vycházet ze znaleckého posudku Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., neboť odňaté pozemky nebyly určeny k zástavbě. Odmítala argumentaci žalobkyně stran svévole a liknavosti s tím, že žalobkyně neprojevila aktivitu ve veřejných nabídkách, přestože měla možnost vybírat z dostatečného množství náhradních pozemků. Připomínala, že až v roce 2019 požádala o přecenění nároku a z veřejných nabídek, kterých se začala zúčastňovat, musela být vyloučena. Nárok žalobkyně označila za promlčený, neboť žádost o přecenění vznesla pozdě.

3. Soud prvního stupně svým prvním rozsudkem č.j. 20 C 27/2020 – 317 ze dne 1. 2. 2021, ve znění usnesení č.j. 20 C 27/2020 – 323 ze dne 3. 3. 2021, nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu, a to konkrétně pozemků v parc. č. 238 v k.ú. Kostelec nad Černými lesy, obec Kostelec nad Černými lesy, parc. č. 65 a č. 66 oba v k.ú. Libenice, obec Libenice, parc. č. 2036/1 v k.ú. Český Brod, obec Český Brod, parc. č. 64/11 a č. 64/3 v k.ú. Štolmír, obec Český Brod, parc. č. 282/5 v k.ú. Dolní Chvatliny, obec Dolní Chvatliny, parc. č. 687/76 a č. 148/50, oba v k.ú. Sendražice u Kolína, obec Kolín, parc. č. 58/2 a 58/3, oba v k.ú. Libenice, obec Libenice a pozemku parc. č. 324/1 v k.ú. Ovčáry u Kolína, obec Ovčáry, jako náhradu na restituční nárok žalobkyně. Rozhodnuto bylo i o náhradě nákladů řízen ve prospěch žalobkyně.
4. K odvolání žalované Krajský soud v Praze jako soud odvolací svým rozsudkem č.j. 19 Co 97/2021 – 376 ze dne 8. 7. 2021 rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ohledně převodu pozemku parc. č. 238 v k.ú. a obci Kostelec nad Černými lesy, parc. č. 64/11 a parc. č. 64/3 v k.ú. Štolmír, obec Český Brod, parc. č. 148/50 v k.ú. Sendražice u Kolína, obec Kolín, parc. č. 324/1 v k.ú. Ovčáry u Kolína, obec Ovčáry, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; jinak jej ve výroku I. ohledně pozemků parc. č. 65 a č. 66 v k.ú. a obci Libenice, parc. č. 2036/1 v k.ú. a obci Český Brod, parc. č. 282/5 v k.ú. a obci Dolní Chvatliny, parc. č. 687/76 v k.ú. Sendražice u Kolína, obec Kolín, parc. č. 58/2 a č. 58/3 v k.ú. a obci Libenice, potvrdil. Konstatoval, že soud prvního stupně provedl potřebné dokazování pro posouzení základu nároku žalobkyně a posouzení jejího postavení jako osoby oprávněné a v tomto směru správně vyšel z předložených správních rozhodnutí, včetně rozhodnutí o dědictví po Janě Nesselové a učinil i správně zjištění z těchto důkazů, že žalobkyně odvozuje svůj nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky nevydané jako právní nástupce původních vlastníků, a to Viléma Nessela a Eduarda Nessela. Uzavřel, že proto správně nahlížel na žalobkyni jako

na osobu oprávněnou podle ust. § 4 odst. 1 zákona o půdě. Ztotožnil se s jeho právním závěrem o tom, že se žalobkyně může domáhat cestou soudního řízení uspokojení svých nároků za pozemky nevydané, a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1117/2015 a sp. zn. 28 Cdo 1540/2015. V posouzení námitky promlčení práva žalobkyně na uplatnění „přepočítaného“ restitučního nároku, uzavřel odvolací soud, s odkazem na jím citovanou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, že nárok žalobkyně není promlčen. Soudu prvního stupně vytkl, že pochybil, když neprovedl dokazování znaleckým posudkem Ing. Pavla Pelce, který si nechala zpracovat a který předložila žalovaná; proto označil jeho závěr o vyhodnocení znaleckého posudku Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., předloženého žalobkyní, jako správného předčasného a tedy nesprávného, i s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Uložil mu, aby se dále zabýval převoditelností a tedy vhodností náhradních pozemků parc. č. 238 v k.ú. Kostelec nad Černými lesy, parc. č. 64/111 a č. 64/3 v k.ú. Štolmír a parc. č. 148/50 v k.ú. Sendražice a dále tím, zda nedošlo k přečerpání možného limitu částky 497 131 Kč u pozemku parc. č. 324/1 v k.ú. Ovčáry.

5. Soud prvního stupně, vázán podle ust. § 226 odst. 1 o.s.ř. právním názorem a pokyny odvolacího soudu, vzal za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků, doplnil dokazování místním šetřením, listinami, znaleckými posudky a výslechy znalců tak, jak je podrobně uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje a dospěl k závěru, že obvyklá cena pozemku č. 238 v Kostelci nad Černými lesy činí 77 980 Kč, pozemek č. 64/11 v k.ú. Štolmír má obvyklou cenu 59 220 Kč, cena oddělené části pozemku č. 64/3 v k.ú. Štolmír činí 4 095 Kč, když pozemek byl rozdělen na polovinu, stejně tak i cena. Oddělená část pozemku č. 304/32 v k.ú. Dolní Chvatliny má obvyklou cenu 130 465 Kč a obvyklá cena pozemku č. 113/21 v k.ú. Červený Hrádek u Bečvář činí 129 624 Kč, cena pozemku č. 324/1 v k.ú. Ovčáry u Kolína činí 46 654 Kč. Jako vlastník požadovaných náhradních pozemků je zapsaná žalovaná a pozemky jsou vedené v zemědělském půdním fondu. Žalovaná evidovala ke dni 14. 4. 2020 hodnotu nároku žalobkyně ve výši 203 557,18 Kč. V odst. 33 až 35 porovnal soud prvního stupně znalecké posudky Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., a Ing. Pavla Pelce a uzavřel, že posudek Prof. Ing. Schneiderové Heralové má za úplný a vnitřně nerozporný. Konstatoval, že své závěry dokázala tato znalkyně přesvědčivě odůvodnit, a to i při výslechu, který byl proveden za účelem odstranění rozporů mezi jejím posudkem a posudkem zpracovaným znalcem Ing. Pelcem. Vyšel proto z jejího posudku, který je jako jediný v této věci relevantní z pohledu zvolené metody a podkladů, když z posudku Ing. Pelce naopak nezískal žádná relevantní skutková zjištění.
6. Soud prvního stupně odkázal na ust. § 11a odst. 1, 2 zákona o půdě, ust. § 28a zákona o půdě a na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu, vyjmenovanou v odst. 40 odůvodnění napadeného rozsudku.
7. Opakovaně vyslovil (v odst. 41) závěr o liknavém a svévolném přístupu žalobkyně ve věci řešení nároku žalované a znovu konstatoval, opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (v odst. 42), že se neztotožňuje s argumentací žalované ohledně promlčení nároku. Stran ocenění odňatých pozemků vyšel z posudku Prof. Ing. Schneiderové Heralové s připomenutím, že pro rozlišení pozemků na stavební a zemědělské vzala znalkyně za kritérium určení pozemku k zástavbě a správně vyšla z regulačních plánů ze 30. let. Konstatoval, že skutečnost, že tyto plány byly později zrušeny a před odnětím pozemků nebyly nahrazeny, na určení pozemků k zástavbě nic nemění. Zdůraznil, že pokud byl některý pozemek původně určen k zástavbě a nedošlo k explicitní změně jeho určení na zemědělský, je pozemek dále určen k zástavbě bez ohledu na to, že regulační plán pozbyl platnosti. Připomněl, že pokud byly pozemky odňaty ve stavu, kdy na nich byla plánovaná zástavba, je nerozhodné, jestli bylo později od této zástavby upuštěno s tím, že irelevantní je i skutečnost, jestli byl na pozemcích realizovaný původně naplánovaný, nebo jiný druh zástavby. Stran bonity půdy vyslovil stanovisko, že pro ocenění pozemků odňatých na přelomu 50. a 60. let nelze využít jednotky BPEJ, které byly zavedeny později a

ohledně stavu půdy v době odnětí pozemků nejsou i s ohledem na uplynulou dobu vypovídající. Pokud jde o aplikaci srážek, tak se ve shodě s posudkem Prof. Ing. Schneiderové Heralové jeví vhodnějším posouzení odebraných pozemků jako celku, neboť jako celek byly odňaty. Ohledně vodovodů a kanalizací považoval za dostatečné, že se nacházely na území, k němuž se odňaté pozemky připojily a podobně jako u vedení elektřiny proto nebylo na místě srážku uplatnit, stejně jako u orientace pozemků. K převoditelnosti náhradních pozemků konstatoval, že spor byl ohledně pozemků parc. č. 64/11 a parc. č. 64/3 v k.ú. Štolmír a parc. č. 238 v k.ú. Kostelec nad Černými lesy. Vzal za zjištěné, že z pozemku parc. č. 64/3 byla oddělena část, na níž není umístěna žádná stavba a jejímuž převodu nebrání žádné překážky a že přes tento nově vydělený pozemek je zajištěn přístup k pozemku parc. č. 64/3. Zdůraznil, že pozemek je nyní využíván vlastníky okolních nemovitostí jako zahrada, ale nelze ho považovat za funkčně související s okolními nemovitostmi, neboť všechny lze bez jakýchkoliv omezení užívat i bez přístupu na sporný pozemek a ten lze užívat bez ohledu na okolní nemovitosti. Skutečnost, že vlastníci, nájemci nebo osoby s jiným právem k okolním nemovitostem tento pozemek fakticky užívají, označil z pohledu funkční souvislosti za nevýznamnou. Poukázal na to, že žalované nelze klást ku prospěchu, že umožnila svévolný zábor svého pozemku třetími osobami a že nejsou jiné překážky, které by bránily převodu. Uvedl, že obdobná situace panuje i ohledně pozemku č. 238 v Kostelci nad Černými lesy. Uzavřel, že žalobkyně je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, má právo na vydání náhradních pozemků, které nejsou omezeny žádnou překážkou v převoditelnosti a jejich hodnota nepřevyšuje zůstatek hodnoty restitučního nároku žalobkyně.

8. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. když jejich výši určil podle ust. § 7 odst. 61 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“), ust. § 13 odst. 1, 4 AT, ust. § 14 odst. 1, 3 AT, vyhlášky č. 358/2019 Sb., vyhlášky č. 589/2020 Sb. a vyhlášky č. 511/2021 Sb. Zdůraznil, že na úspěch či neúspěch žalobkyně nemá vliv, jak disponovala s pozemky, jejichž vydání se domáhala, neboť prvotně povinnost nabídnout restitučním náhradu za nevydané pozemky tíží žalovanou.
9. O nákladech státu rozhodl podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., a to v souvislosti se znalečným, vyplaceným znalkyni Prof. Ing. Renátě Schneiderové Heralové, Ph.D., a znalci Ing. Pavlu Pelcovi.
10. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná a soudu prvního stupně předně vytýkala, že nesprávně právně posoudil zejména skutečný charakter žalobkyni odňatých pozemků a otázku možné aplikace srážek, resp. výši restitučního nároku žalobkyně. Poukazovala na to, že relevantním způsobem zpochybnila metodickou správnost a úplnost znaleckého posudku Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. a zdůvodnila nesprávnost jejich metodických východisek jak v otázce posouzení charakteru nevydaných pozemků, tak v otázce aplikace srážek. Zdůrazňovala, že naopak znalec Ing. Pavel Pelc vycházel ze správného předpokladu možnosti vyhodnocování relevantních kritérií tak, jak je vymezuje judikatura dovolacího soudu, který ve své judikатурní praxi aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků. Dovožovala, že všechna tato kritéria řádně hodnotil Ing. Pavel Pelc, když na základě jejich komplexního vyhodnocení shledal některé pozemky jako stavební a jiné jako zemědělské. Zdůrazňovala, že spoluvlastnické právo k předmětným nevydaným pozemkům v k.ú. Smíchov a Košíře přešlo na stát ke dni 31. 10. 1960, 21. 12. 1961 a 5. 1. 1962, proto je třeba charakter nevydaných pozemků je třeba posuzovat k tomuto datu. Poukazovala na to, že regulační plány RP Smíchov a RP Košíře mohly být platnou územně plánovací dokumentací jen do 30. 12. 1958, než nabyly od 1. 1. 1959 účinnosti zákon o územním plánování a výstavbě obcí č. 84/1958 Sb., který v ust. § 17 odst. 1 zrušil mimo jiné i ust. § 19 zákona č. 280/1949 Sb., které do té doby upravovalo platnost Ministerstvem veřejných prací potvrzených regulačních a zastavovacích plánů z dřívější doby (případ RP Smíchov a Košíře). Prováděcí vyhláškou č. 144/1959 Ú.l., potom bylo stanoveno, že od 1. 8. 1959 nebylo možné postupovat podle prováděcích předpisů k zákonu č. 280/1949 Sb., t.j. i podle vyhlášky č. 709/1950 Ú.l. a od 1. 6. 1950 se předpokládal vznik nové závazné a platné územně plánovací dokumentace. K určování stavebních obvodů

podle ust. § 5 zákona č. 280/1949 Sb. následně i fakticky docházelo, nicméně nebylo prokázáno, že by k tomu došlo i v posuzovaném případě nevydaných pozemků v k.ú. Smíchov a Košíře, ale žádný takový důkaz ohledně vymezení stavebního obvodu nebyl v řízení předložen a není ani součástí znaleckého posudku Prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D. Poukazovala rovněž na to, že nebylo doloženo žádné rozhodnutí výkonného orgánu národního výboru příslušného k vydání územního rozhodnutí v řízení pro k.ú. Smíchov a Košíře či alespoň pro část nevydaných pozemků podle ust. § 12 odst. 3 zákona č. 84/1958 Sb. a soud prvního stupně se naplněním těchto nezbytných skutkových předpokladů v právním posouzení věci ani nezabýval. Znalce Prof. Ing. Schneiderová Heralová, Ph.D., nijak nerefletovala zákon č. 84/1958 Sb. a nedoložila, jestli byly na území k.ú. Smíchov a Košíře vymezeny stavební obvody, či že by byly plány Státní regulační komise z 30. let minulého století (RP Smíchov a RP Košíře) podřízeny pro použití v daném území na základě rozhodnutí příslušného orgánu územního plánování (výkonného orgánu národního výboru). Připomínala, že výstavba na pozemku PK 4748 v k.ú. Smíchov byla provedena na základě zvláštního územního rozhodnutí, jež se opíralo o zvlášť zpracovaný situační plán pro výstavbu trafostanice S 190/323, jejíž umístění po roce 1960 bylo v rozporu s původním RP Smíchov, jež zde plánoval rodinné domy v zahradách. Dovožovala, že i toto významně podporuje závěr o nevyužitelnosti RP Smíchov a RP Košíře v případě potřeby vzniku zástavby. Poukazovala na to, že v drtivé většině případů se podle předmětných regulačních plánů plánovala výstavba rodinných domů, ale nakonec zde byly postaveny např. sportoviště (tenisové kurty, fotbalové a ragbyové hřiště), dětské hřiště, rozvodna elektriny či bytové panelové domy. Konstatovala, že dopravní komunikace jsou rovněž často vedeny odlišně, než RP Smíchov a Košíře navrhovaly. Zdůrazňovala, že nevydané pozemky byly zastavěny odlišným typem výstavby, k čemuž došlo až primárně podle pozdější územně plánovací dokumentace ze 70. let minulého století a pozdějších. Žalovaná ve svém odvolání dále tvrdila, že se podle regulačních plánů RP Smíchov a RP Košíře při zástavbě nevydaných pozemků v rozhodném období zásadně nepostupovalo, když značná část nevydaných pozemků se fakticky zastavovala až v 70., 80. a dokonce i 90. letech minulého století, t.j. při zástavbě a umístování staveb již bylo postupováno podle platné územně plánovací dokumentace z roku 1971 či 1976 a pozdější. Dovolávala se rovněž judikatury Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu, ze které vyplývá, že ve prospěch oprávněné osoby nelze počítat s navýšením ceny pozemku, k němuž došlo po změně jeho charakteru po přechodu na stát nebo právnickou osobu bez přičinění původního vlastníka, tedy má být zachována identita v charakteru pozemků tak, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. Poukazovala na to, že není možné uznávat jako stavební ty pozemky, na kterých byla realizována hřiště a sportoviště, neboť hřiště nelze považovat ani za stavbu v občanskoprávním smyslu a prvostupňovému soudu vytýkala, že se s touto námitkou nijak nevypořádal. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne.

11. Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila tak, že navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Předně poukazovala na usnesení Nejvyššího soudu ČR č.j. 28 Cdo 2957/2021 – 422, ze dne 9. 11. 2021, kterým bylo odmítnuto dovolání žalované proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 19 Co 97/2021 – 376 ze dne 8. 7. 2021, kdy se ve všech těchto soudních řízeních soudy vypořádaly s námitkou žalované, týkající se charakteru odňatých pozemků ke dni jejich přechodu do vlastnictví státu a potvrdily správnost tvrzení žalobkyně. K odvolacím důvodům, směřujícím k nesouhlasu s vyhodnocením znaleckého posudku Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., připomínal, že soud prvního stupně naprosto přesně vysvětlil, proč své závěry opřel z něj a nikoli ze znaleckého posudku znalce Ing. Pavla Pelce. Zdůrazňovala, že tyto závěry jsou zcela ve shodě s právním názorem Nejvyššího soudu ČR, uvedeným v jeho rozhodnutích, vydaných ve věci stejných účastnic řízení a ve kterých dospěl k právnímu závěru ohledně charakteru odňatých pozemků ke dni jejich přechodu do vlastnictví státu. Poukazovala rovněž na skutečnost, že doposud žádný ze soudů ČR, u kterých je vedeno paralelní řízení mezi žalovanou a žalobkyní o nahrazení projevu vůle a uložení

povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků, doposud nerozhodl o provedení navrhovaného důkazu žalovanou, a to vyhotovení revizního znaleckého posudku k posudkům znalkyně Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. a znalce Ing. Pavla Pelce, a to pro jeho nadbytečnost, kdy námitka žalované ohledně neprovedení tohoto důkazu soudy obou stupňů byla i předmětem několika dovolacích řízení u Nejvyššího soudu ČR. Zdůrazňovala, že Nejvyšší soud ČR připomenul, že otázkami, jež jsou významné pro kvantifikaci i nyní uspokojovaného restitučního nároku žalobkyně (náhrady za odňaté a pro zákonnou překážku nevydané pozemky) v závislosti na povaze pozbytých pozemků, plynoucího z týchž rozhodnutí správních orgánů a s použitím téhož posudku, zpracovaného znalkyní Prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., se již zabýval dříve ve svých usneseních, jimiž aproboval závěry soudů nižších stupňů jako souladné s ustálenou rozhodovací praxí. Vyslovila své přesvědčení o správnosti doloženého znaleckého posudku znalkyně Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., kdy právě skutečnost, že již v konkrétní územně plánovací dokumentaci pro odňaté pozemky, byly pozemky, které jí byly následně odňaty, vedeny jako pozemky určené k budoucímu zastavění různými stavbami a za tímto účelem bylo odňato vlastnické právo jejím právním předchůdcům. Poukázovala na to, že v následné územně plánovací dokumentaci, kterou byl až Směrný územní plán hl. m. Prahy v r. 1964, se stav určení těchto pozemků k zástavbě nezměnil a podle této územně plánovací dokumentace byly předmětné pozemky zastavěny po přechodu na stát. Jedná se tedy o důkaz, který dotvrzuje, že do vlastnictví státu byly převedeny pozemky určené k zástavbě a tudíž měly být oceněny jako pozemky stavební. Připomínala, že znalkyně uvedla, že v předmětném území Smíchova a Košíře nebyla pro rozhodné období přechodu vlastnického práva na stát, t.j. 31. 10. 1960, 21. 12. 1961 a 5. 1. 1962, dohledána žádná jiná platná územně plánovací dokumentace než regulační plány, jež uvedla ve svém posudku, kdy si ověřila tuto skutečnost i na Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy. Předmětné pozemky proto ocenila v jejich charakteru jako pozemky stavební, neboť jejich formální vedení v katastru nemovitostí (dříve v evidenci nemovitostí) v charakteru pozemků zemědělských, není pro určení jejich ceny podstatné. Dovožovala, že jí náleží náhrada odpovídající charakteru pozemku, který měl v době přechodu na stát, i když se cena vypočítává podle cenového předpisu platného ke dni účinnosti zákona o půdě, přičemž nelze počítat s navýšením ceny pozemku, k němuž došlo po změně jeho charakteru po přechodu na stát nebo právnickou osobu. Za podstatné označila, zda byly předmětné pozemky odňaty za účelem budoucí výstavby a zda charakter pozemků byl stejný před jejich přechodem na stát jako po jejich přechodu na stát a v tomto směru odkazovala na konkrétní obsáhlou judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu, a to včetně té, která se týká srážek podle přílohy č. 7 vyhl. č. 182/1988 Sb., které nebyly znalkyní aplikovány při ocenění odňatých pozemků. Poukázovala rovněž na to, že územně plánovací dokumentace z 30. let 20. století byla aplikovatelná a použitelná i po 1. 1. 1959, a to do doby, než došlo k přijetí nové územně plánovací dokumentace, která ji nahradila, tedy Směrný územní plán z roku 1964. Připomínala, že s tímto názorem se plně ztotožnil i Krajský soud v Praze ve věci jiné oprávněné osoby v obdobném řízení se žalovanou, a to v rozsudku č.j. 26 Co 47/2019 – 655 ze dne 24. 4. 2019, který v plném rozsahu obstál i před Nejvyšším soudem ČR, jenž odmítl dovolání žalované usnesením sp. zn. 28 Cdo 3005/2019 ze dne 14. 1. 2020. Ve svém vyjádření se ztotožnila se závěry soudu prvního stupně, pokud jde o svévolný a liknavý postup žalované, stejně jako s vyřešením otázky převoditelnosti pozemků a výrokem o nákladech řízení.

12. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (ust. § 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání byla podána proti nepravomocnému rozsudku okresního soudu oprávněnými osobami v zákonné lhůtě (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (ust. § 201 o.s.ř.), a že žalovanou uplatněné skutečnosti lze podřadit pod dovolené odvolací důvody [ust. § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o.s.ř.], přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu uvedeném v ust. § 212, věta první o.s.ř. a ust. § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., t.j. v celém rozsahu. Přezkoumal i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, přihlížel k vadám

řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 212a odst. 5 o.s.ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

13. Odvolací soud shledal, že soud prvního stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu prvního stupně, tak jak je ve svém rozsudku správně popsal, a pro stručnost na jeho rozsudek v těchto částech zcela odkazuje. Postupuje tak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 3450/2011 ze dne 16. 11. 2011, podle něhož vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námítky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkumné instance a nebudeje svá rozhodnutí „na zelené louce“ a bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně.
14. Skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou tedy správné, odvolací soud je sdílí, v souladu s výše citovaným usnesením Nejvyššího soudu ČR v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dále k věci, se zřetelem k odvolacím námítkám, dodává:
15. Jak již bylo shora uvedeno, tak odvolací soud ve svém rozsudku č.j. 19 Co 97/2021 – 376 ze dne 8. 7. 2021 konstatoval, že na žalobkyni je třeba nahlížet jako na osobu oprávněnou podle § 4 odst. 1 zákona o půdě, která se může domáhat cestou soudního řízení uspokojení svých nároků za pozemky nevydané a že její nárok není promlčen. Nejvyšší soud ČR usnesením č.j. 28 Cdo 2957/2021 – 422, ze dne 9. 11. 2021 odmítl dovolání žalované proti uvedenému rozsudku s tím, že se ztotožnil se všemi závěry odvolacího soudu, též s tím, že ty o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobkyně nejsou v souzené věci zjištěným okolnostem nikterak nepřiměřené. Poukázal rovněž na své usnesení sp. zn. 28 Cdo 2505/2021 ze dne 19. 10. 2021, vydané ve skutkově a právně podobné věci týchž účastnic, týkající se procesu uspokojování restitučního nároku převodem náhradních pozemků (majícího původ v týchž skutečnostech, o něž jde i v nyní posuzované věci) a připomněl, že v něm aproboval, jako souladné s judikaturou, odvolacím soudem tehdy učiněné závěry, vůči nimž žalovaná uplatňovala obdobnou právní argumentaci.
16. Pokud odvolací soud ve shora citovaném zrušujícím usnesení vytkl soudu prvního stupně, že neprovedl dokazování znaleckým posudkem Ing. Pavla Pelce, tak toto pochybení bylo napraveno. Prvostupňový soud doplnil dokazování tímto znaleckým posudkem, spolu s výsledkem tohoto znalce, dále dodatkem ke znaleckému posudku Prof. Ing. Schneiderové Heralové a její revizí znaleckého posudku Ing. Pavla Pelce a znalkyni rovněž vyslechl. V odst. 33 až 35 odůvodnění napadeného rozsudku porovnal uvedené znalecké posudky a dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů má posudek Prof. Ing. Schneiderové Heralové za úplný a vnitřně nerozporný a proč z něj vyšel a proč neakceptoval závěry posudku Ing. Pavla Pelce.
17. Odvolací soud konstatuje, že Nejvyšší soud ČR ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán – pokud byl oprávněné osobě odňat zemědělský pozemek, má nárok na náhradu za zemědělský pozemek (srov. např. rozsudky sp. zn. 28 Cdo 101/2003 ze dne 18. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007 ze dne 21. 2. 2008 a sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 ze dne 26. 11. 2009). Nejvyšší soud ČR v nich konstatoval, že tak má být zachována identita v charakteru pozemků v tom směru, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. V situaci, kdy pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny v evidenci jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách

za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2956/2014 ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 444/2014 ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010 ze dne 7. 10. 2010, a usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3971/2014 ze dne 25. 11. 2015 a sp. zn. 28 Cdo 294/2016 ze dne 4. 7. 2016).

18. Pokud jde o charakter odňatých pozemků, odvolací soud nemá výhrady k dosavadnímu hodnocení provedených důkazů soudem prvního stupně. Soud prvního stupně postupoval při ocenění odňatých pozemků naprosto správně podle závěrů posudku Prof. Ing. Schneiderové Heralové, která pro rozlišení pozemků na stavební a zemědělské vzala za kritérium určení pozemku k zástavbě a správně vyšla z regulačních plánů ze 30. let. Odvolací soud se ztotožňuje s jeho právním názorem, že skutečnost, že tyto plány byly později zrušeny a před odnětím pozemků nebyly nahrazeny, na určení pozemků k zástavbě nic nemění.
19. Při posuzování věci totiž nelze vycházet izolovaně pouze z tzv. neplatných či zrušených územních rozhodnutí, ale je třeba přihlídnout i k faktickému postupu tehdejšího státu a důvodům, pro které byly předmětné pozemky jejich tehdejším vlastníkům odňaty. V tomto případě se tak stalo za účelem plánované výstavby, která se následně zrealizovala, byť v jiném rozsahu a je tedy nutno ocenit je jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a to bez ohledu na to, zda byly v době jejich odnětí dosud evidovány jako pozemky zemědělské.
20. Pokud by bylo přistoupeno na argumentaci žalované, že „regulační plány RP Smíchov a RP Košíře mohly být platnou územně plánovací dokumentací jen do 30. 12. 1958, že se už od 1. 6. 1950 předpokládá vznik nové závazné a platné územně plánovací dokumentace, že nedošlo k vymezení stavebního obvodu a že nebylo doloženo žádné rozhodnutí výkonného orgánu národního výboru, příslušného k vydání územního rozhodnutí pro k.ú. Smíchov a Košíře či alespoň pro část nevydaných“ a z toho by byl vyvozen důsledek ocenění nevydaných pozemků jako pozemků zemědělských, došlo by tím k popření faktického stavu věci ze strany soudů. Ty by totiž takovýmto postupem do svého rozhodnutí inkorporovaly nepřípustný formalismus, takřka totalitního ražení. Je nutno zdůraznit, že by tím nastolily stav nespravedlnosti ve svých rozhodnutích, neboť by žalobkyni bylo dáno poselství, že za pozemky jejich právních předchůdců, které jim byly režimem „ukradeny“ a které byly následně fakticky zastavěny, byť částečně jinou výstavbou, dostane toliko minimální náhradu, neboť nebyly dodrženy všechny formality. Argumentace žalované je ve svém důsledku tedy naprosto absurdní. Odvolací soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že pokud byl některý pozemek původně určen k zástavbě a nedošlo k explicitní změně jeho určení na zemědělský, je pozemek dále určen k zástavbě bez ohledu na to, že regulační plán pozbyl platnosti.
21. Závěry o „stavebním“ charakteru odňatých pozemků, které učinil soud prvního stupně, má soud odvolací správné, a to na základě jím konkrétních skutkových zjištění, podle nichž tyto pozemky byly odňaty právě za účelem plánované výstavby v dotčených lokalitách hlavního města Prahy, jež byla následně též realizována. Plán výstavby v lokalitách k.ú. Smíchov a k.ú. Košíře obsahovaly prvostupňovým soudem zohledňované regulační a zastavovací plány z třicátých let 20. století, byť na nich byly později realizovány odlišné typy staveb či zařízení, jak na to poukazovala žalovaná.
22. Stran závěrů o stavebním charakteru některých odňatých pozemků v době jejich přechodu na stát, jenž s sebou nese i řešení otázky výše restitučního nároku žalobkyně, je nutno odkázat na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR (s níž je právní posouzení věci prvostupňovým soudem konformní), již byl opakovaně formulován a odůvodněn závěr, že i v těch případech, kdy byly pozemky v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí

- o umístění stavby), lze i takové pozemky v zásadě ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. (srov. např. jeho rozsudky sp. zn. 28 Cdo 2956/2014 ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 444/2014 ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4185/2019 ze dne 10. 2. 2020 a sp. zn. 28 Cdo 72/2020 ze dne 11. 3. 2020, či usnesení sp. zn. 28 Cdo 1065/2020 ze dne 12. 5. 2020 a sp. zn. 28 Cdo 1167/2020 ze dne 2. 6. 2020).
23. Odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že Nejvyšší soud ČR ve své judikатурní praxi aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků (např. usnesení sp. zn. 28 Cdo 4148/2019 ze dne 19. 2. 2020 a rozsudky sp. zn. 28 Cdo 2134/2020 ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2260/2020 ze dne 5. 10. 2020 a judikatura v nich uváděná), v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební, přičemž kritéria uváděná judikaturou pro závěr o stavebním charakteru původních pozemků nejsou taxativními hledisky, jež musí být naplněna současně, nýbrž jde toliko o příkladmo uváděné konkrétní faktory, jež mohou k závěru o stavební povaze pozemku vést.
 24. Pokud jde o otázku převoditelnosti a tedy vhodnosti náhradních pozemků, odkazuje odvolací soud zcela na závěry soudu prvního stupně, uvedené v odst. 44 odůvodnění napadeného rozsudku, k nimž nemá co dodat. Připomíná jen, že vyplývají z jeho správných skutkových zjištění, uvedených v odst. 36 a 37.
 25. I nadále tedy platí, že výše specifikovanými rozhodnutími bylo rozhodnuto podle ust. § 9 odst. 1 zákona o půdě, že žalobkyně je, jako právní nástupkyně původně oprávněných osob, osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě v rozsahu, jak je to bylo popsáno prvostupňovým soudem, když v uvedených rozhodnutích konkretizované pozemky nelze vydat a žalobkyni tak vznikl nárok na poskytnutí jiných pozemků podle ust. § 11 odst. 2 zákona o půdě. Dotčené pozemky nemohly být žalobkyni, resp. jejím právním předchůdcům, vydány pro omezení, uvedená v ust. § 11 zákona o půdě a náleží jí tak za ně náhrada podle ust. § 11 odst. 2 a ust. § 17, případně náhrada podle ust. § 16 zákona o půdě. Žalovaná je pak osobou povinnou, neboť práva a povinnosti podle ust. § 22 odst. 1 zákona o půdě, vykonává Státní pozemkový úřad.
 26. Žalobkyně se na žalované bezúspěšně domáhala přecenění odňatých pozemků, když ji nejprve marně vyzvala k řádnému vyřízení restitučního nároku žádostí.
 27. Pokud jde o cenu pozemků, které nebyly žalobkyni v restitučním řízení vydány, tak ta byla určena znaleckým posudkem Prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., č. 529/24/2019 ze dne 21. 10. 2019, ve znění jeho dodatků, ze kterého vyšel soud prvního stupně.
 28. Stran výše restitučního nároku žalobkyně i nadále platí, že jej žalovaná stále eviduje v podstatně nižší výši, a to i přes závěry shora uvedeného posudku a dalších pravomocných soudních rozsudků, a to soudů všech stupňů, jakož i Ústavního soudu, zohledňujících m.j. i tento posudek. Odvolací soud připomíná k ceně náhradních pozemků své výše uvedené závěry a odkaz na shora citovanou judikaturu Nejvyššího soudu ČR.
 29. S ohledem na ust. § 13 o.z. je třeba poukázat na shodné právní názory soudů všech stupňů, včetně Ústavního soudu, v tomto směru, a to v různých paralelních řízeních, vedených mezi žalobkyní a žalovanou, na které žalobkyně oprávněně poukazovala ve svých podáních.
 30. Nelze přehlédnout, že rodině žalobkyně byly v minulosti odňaty velké půdní celky, územně plánovací dokumentací určené k rozvoji hlavního města, k zastavění a za této situace není pro aplikaci srážek místo. Nejvyšší soud ČR ve věci týchž účastníků ve svém rozsudku sp. zn. 28 Cdo 2505/2021 ze dne 19. 10. 2021, s odkazem na své usnesení sp. zn. 28 Cdo 1024/2018 ze dne 9. 5. 2018, m.j. vyslovil, že „pokud soudy nižšího stupně – se zřetelem ke svým individuálním skutkovým závěrům (odňaté pozemky byly určeny k realizaci městské výstavby, jež byla napojena na inženýrské sítě, občanskou vybavenost i veřejnou dopravu) – neměly podmínky užití

ustanovení cenového předpisu o žalovanou uplatňovaných srážkách ceny za naplnění, nelze závěrům odvolacího soudu ničeho vytknout.“

31. Odvolací soud považuje dále za nutné poukázat na závěry Nejvyššího soudu ČR, uvedené v jeho usnesení č.j. 28 Cdo 2984/2022 – 1087 ze dne 11. 11. 2022, a to ve věci, která se týkala týchž účastníků a které jsou použitelné i na projednávanou věc. Nejvyšší soud ČR se v něm vyjádřil rovněž ke kvantifikaci restitučního nároku (náhrady), saturovaného převodem jiných zemědělských pozemků a odkázal na svou ustálenou rozhodovací praxi, podle které je rozhodný stav (charakter) pozemků (od něž se odvíjí jejich cena) v době jejich odnětí státem, také v těch případech, kdy byly v době přechodu na stát sice formálně evidovány jako zemědělské, byly však určeny k zastavení, kdy tyto pozemky je nutno ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. Nejvyšší soud ČR v tomto usnesení k tvrzení žalované o neplatnosti přehledných regulačních a zastavovacích plánů Státní regulační komise po přijetí nové právní úpravy územního plánování, zákona č. 84/1958 Sb., o územním plánování, (vstoupivším v účinnost ode dne 1. 1. 1959 v situaci, kdy bylo prokázáno, že v období let 1959 až 1964 pro danou lokalitu, do něž spadá odnětí vlastnického práva předchůdci žalobkyně) nebyla přijata jiné (nová) územně plánovací dokumentace a stavební záměry byly realizovány s odkazem na rozhodnutí příslušných správních orgánů vycházejících z posledně platné dobové dokumentace (jako jednoho z výchozích podkladů pro územní rozhodnutí, srov. § 12 zákona č. 84/1958 Sb.), odkázal na svou rozhodovací praxi, obsaženou např. v rozsudcích sp. zn. 28 Cdo 4185/2019 ze dne 10. 2. 2020 a sp. zn. 28 Cdo 3080/2021 ze dne 29. 3. 2022.
32. Je třeba přisvědčit správnosti závěru soudu prvního stupně, že žalobkyní požadované pozemky jsou vhodné a neexistují žádné překážky pro jejich vydání a že vydáním náhradních pozemků (tedy včetně pozemku parc. č. 324/1 v k.ú. Ovčáry) v celkové hodnotě 401 384 Kč nebude restituční nárok žalobkyně přečerpán, když tyto závěry platí i v době rozhodování odvolacím soudem.
33. Odvolací soud závěrem konstatuje, že soud prvního stupně pro svůj skutkový, a především pak i právní závěr k této otázce, mezi účastníky sporné, vyšel z relevantní judikatury vyšších soudů, kterou v důvodech svého rozhodnutí zcela správně zmínil, a ani odvolací soud nevidí žádný důvod k tomu, aby se v této konkrétní věci jakkoliv od této judikatury vyšších soudů (jakož i judikatury své) při řešení této otázky v projednávané věci účastníků odchýlil.
34. Ve světle výkladu podaného soudem prvního stupně proto odvolací námitky žalované nemohou nikterak obstát.
35. Soud prvního stupně proto nikterak nepochybil, když žalobě vyhověl a odvolací soud proto jeho rozsudek jako věcně správný (včetně věcně správného akcesorického výroku II. o nákladech řízení) podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil. Konstatuje, že v této věci nenastaly mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly postup podle ust. § 150 o.s.ř. a že tedy o náhradě nákladů řízení rozhodl prvostupňový soud správně podle zásady úspěchu ve věci, vyjádřené v ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.
36. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a ust. § 146 odst. 2 o.s.ř., kdy zcela procesně úspěšné žalobkyni vznikly ve stádiu odvolacího řízení náklady spojené s právním zastoupením advokátkou podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Ty jsou tvořeny třemi hlavními úkony po 9 940 Kč [ust. § 11 odst. 1, a to 2x podle písm. d) - vypracování vyjádření k odvolání žalované a sepis vyjádření k odůvodnění odvolání žalované, a 1x podle písm. g) - účast na jednání dne 26. 7. 2023, když výše je dána ust. § 7 bod 6. AT ve spojení s ust. § 8 odst. 1 AT z tarifní hodnoty 401 384 Kč] a třemi náhradami hotových výdajů po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 AT). Žalobkyni dále náleží náhrada za promeškaný čas podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT za čtyři načaté půlhodiny po 100 Kč. Další náklady tvoří cestovné ve výši 945 Kč (srov. ust. § 13 odst. 4 AT ve spojení s ust. § 157 zákoníku práce) za cestu Příbram – Praha a zpět (2x 65 km), konanou dne 29. 3. 2023 automobilem Renault RZ 4SD2286 při účtované ceně motorové nafty 34,40 Kč za litr, při průměrné spotřebě pohonných

hmot použitého vozidla zjištěné z technického průkazu 6 litrů/100 km a základní náhradě 5,20 Kč [podle ust. § 1 písm. b) vyhl. č. 511/2021 Sb. ve znění vyhl. č. 237/2022 Sb.]. Dále byla přiznána 21% daň z přidané hodnoty [ust. § 47 odst. 1, písm. a) zák. č. 235/2004 Sb. v platném znění] z výše uvedených položek ve výši 6 733,65 Kč (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady žalobkyně tedy činí za tuto část řízení (po zaokrouhlení) 38 799 Kč a jejich náhrada jí byla přisouzena v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, když přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 26. červenec 2023

JUDr. Hana Lojkásková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.08.2023 a vykonatelnosti dne 01.09.2023.
Připojení doložky provedla Pavlína Pappová dne 13.09.2023.